

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Senát Parlamentu ČR**, se sídlem Valdštejnské náměstí 17/4, Praha 1, týkající se řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2013, č. j. 11 A 150/2013 - 13,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) se žalobce domáhá rozhodnutí, kterým by bylo žalovanému přikázáno, aby upustil od kladení překážek při výkonu práva žalobce nahlížet do registru oznámení veřejných činitelů a aby žalobci neprodleně oznámil přesnou přístupovou cestu do elektronického registru jím vedeného.

[2] Žalobce spolu s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek, proto jej k tomu městský soud usnesením ze dne 29. 10. 2013 vyzval. Žalobce následně požádal o osvobození od soudních poplatků a k žádosti přiložil vlastní zjednodušené prohlášení o osobních a majetkových poměrech. Městský soud v záhlaví uvedeném usnesením žalobci osvobození od soudního poplatku nepřiznal. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že jde o spor týkající se poskytování informací, jakých vede žalobce s nejrůznějšími institucemi stovky, a nejde přitom o spor, který by se týkal podstatných okolností žalobcovy životní sféry (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 101/2011-6 ze dne 26. 10. 2011, opírající se o usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010 č. j. 1 As 70/2008-74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS).

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, formulovanou způsobem sobě vlastním. Důvod stížnosti, jak jej stěžovatel obsahově vymezil, se opírá o § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě namítá nesprávný právní názor městského soudu: podle stěžovatele soud může odeprít osvobození od soudního poplatku pouze v případě, že jde o zjevně neúspěšnou žalobu, nikoli z důvodů uvedených v napadeném usnesení.

[4] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je rozhodnutí (usnesení), jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení, znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007-77, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů stanovených zákonem (§ 104 s. ř. s.).

[5] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] Městským soudem zvolený procesní postup a na něj navazující rozhodnutí lze podle Nejvyššího správního soudu akceptovat. Nejvyšší správní soud připomíná, že opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012 č. j. 2 As 45/2012-11, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012-13). Nejvyšší správní soud tak v minulosti aproboval i taková rozhodnutí soudů prvního stupně, které zamítly žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku s odůvodněním, že stěžovatel zneužívá institutu osvobození od soudních poplatků k bezplatnému svévolnému uplatňování práva k neomezenému vedení soudních sporů (viz např. rozsudek ze dne 25. 2. 2013 č. j. 2 As 28/2013-11).

[7] V evidenci zdejšího soudu bylo vedeno ke dni 3. 1. 2014 celkem 986 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (v podrobnostech lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 130/2012-10 ze dne 28. 2. 2013, jež stěžovatel taktéž v procesní roli stěžovatele obdržel).

[8] Pokud jde o posouzení kasační stížnosti, stěžejní námitkou je fakt, že městský soud ve své argumentaci využil mimořádně soudního uvážení a s ohledem na povahu sporu a jeho význam pro stěžovatele nepřiznal stěžovateli osvobození od soudního poplatku. Městský soud tak však neučinil svévolně, nýbrž se opřel o výše uvedený výklad institutu osvobození od soudního poplatku a roli soudního uvážení, jak byl podán ve výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, a jejich závěry přiléhavě aplikoval na případ stěžovatele. Ostatně, citovaný rozsudek č. j. 7 As 101/2011-66 byl vydán ve věci téhož stěžovatele, tudíž se nejednalo o rozhodnutí pro stěžovatele překvapivé či nové; ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla

Ústavním soudem usnesením sp. zn. IV. ÚS 490/12 ze dne 21. 2. 2012 pro neodstranění vad odmítnuta.

[9] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[10] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu